

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XX.

ČÍSLO 5

MÁJ 2012

Rozhovor s diakonom Šimonom - Nedel'a Božieho milosrdenstva
Mária je môj učiteľ - Odkaz d'aľšej civilizácii - Na cestu
Verím v lásku, ktorá bola a bude - Blahoslavení manželia

Máj - lásky čas

Myslím si, že toto ustálené slovné spojenie všetci dôverne poznáme. Možno sa nám spája s nejakými romantickými filmami, alebo inými „sladkými“ vecami, ktoré sa pripisujú bláznivo zaľúbeným. Tí, ktorí zo „zaľúbenia“ už vytriezveli, sa nad tým len pousmejú a povedia si: „Veď oni prídu na to, čo je to realita...“

Ale je to naozaj tak? Je láska len pre bláznivú mladost? A vlastne, čo to tá láska je? Bohu vďaka, že máme Sväté Písmo - Božie Slovo, o ktorom vieme, že v ňom nájdeme odpoveď na každú otázku o našom živote.

Čo nám teda Biblia hovorí o láske? V Starom zákone sa veľmi neopisuje, aká láska je. Nenachádzame tu žiadne návody na to, ako milovať. Starý zákon skôr o istom konaní priamo konštatuje: „Toto je láska“ - napr. pri tom, ako mal rád Dávid svojho priateľa Jonatána (2 Sam 1,26), ako mala Noemi rada svoje

nevesty (Rut 1,8)... Tieto state sa vždy spájajú s dobrým konaním medzi ľuďmi.

V Knihe Sirachovcovej sa láska vo veľkej miere spája s priateľstvom. „*Verný priateľ je ako mocná pevnosť, kto takého nájde, nájde si poklad.*“ (Sir 6, 16); „*Verný priateľ je ako liek nesmrteľnosti.*“ (Sir 6, 16). Povedzme si na rovinu - kto z nás by nechcel mať opravdivé priateľstvá, kde je ozajstná vernosť, o ktorú sa môžeme oprieť? Kto z nás by nechcel mať priateľa, či manželského partnera, ktorý ho miluje takého, aký je? Kto z nás by nechcel mať niekoho, koho môže z celého srdca milovať? Pisateľ Knihy Sirachovcovej nás uistuje, že „*tí, ktorí majú bázeň pred Pánom, nájdu takého človeka*“ (Sir 6, 16). Je to silné, ale reálne uistenie - veď je od nášho Boha.

A tak chcem pozvať nás všetkých, aby sme v tomto mesiaci v ktorom sa toľko hovorí o láske, ešte viac do nej vstúpili. Pozrime na naše vzťahy, či nám v nich už niečo neodumrelo... Vykročme vpred cez bariéry zabehnutých koľají. Nech nám k tomu pomôžu aj nasledujúce články a tiež orodovanie našej nebeskej Mamky, o ktorej sa v istej piesni spieva, že je matkou krásneho milovania.

V modlitbách s vami
+ Ján Kraus, kaplán

Celá diecéza je mojím domovom

Keďže počas veľkonočného týždňa nemohol zo zdravotných dôvodov slúžiť sväte omše náš pán dekan, obrady veľkonočného trojdňa vysluhoval pán kaplán Branislav Markovič za asistencie nášho nového diakona Šimona Stančíka. Vo farskom Kostole sv. Bartolomeja sme prežili nezabudnuteľné chvíle od spomienky na Poslednú večeru nášho Pána Ježiša Krista na Zelený štvrtok až po slávnosť zmŕtvychvstania na Bielu sobotu. „Kto je ten nový pán diakon, ktorý si vykonáva pridelenú službu s takou obetavosťou, spevom i pokojom?“ kládli si pritom ľudia otázky. Aby sme ich zodpovedali s diakonom Šimonom sme sa pohovárali.

Odkiaľ pochádzate?

Narodil som sa v Námestove rodičom Šimonovi a Darine 29. septembra 1969 o tretej hodine nadržanom v miestnej nemocnici ako druhý v poradí z piatich detí. Mám dve sestry a dvoch bratov. Pokrstený som bol v Námestove. Ďalšie sviatosti som prijal až v dospelosti: prvé sväté prijímanie v Rabčiciach a sviatosť birmovania v Partizánskej Lupči. Totalitný režim bol nevyspytateľný.

Ako si spomínate na detstvo?

Otec bol strojár a maminka účtovníčka. Základnú školu som vychodil v Námestove. Pokračoval som na SOU strojárskom. Spomínam si na dve staré mamy a starého otca. Babke z otcovej strany boli veľmi blízke modlitby posvätného ruženca, deviatniky, denne chodila na bohoslužby... Práve od nej som čo-to počul o Pánu Bohu, a tak som sa začal po večeroch prihovárať nebeskému Otcovi aj ja. Mal som asi 17 rokov a cítil som akúsi t'archu života. Keď som sa prihováral Pánovi, nastal vo mne nesmierny vnútorný

pokoj. Už viem, že ten pokoj bol Boh. Chcel som ho bližšie poznať. Chcel som sa zmeniť, obrátiť sa, hľadať dôveru. Pýtal som sa: za kým mám ísť?

Bola to cesta obrátenia?

Áno, do dvoch dní mi Pán ukázal kňaza, o ktorého som ho prosil. Bola to skutočne nová etapa môjho života. Kňaz v Rabčiciach sa ma ujal a začal so mnou veľkú duchovnú prípravu. Priviedol ma k prvému svätému prijímaniu, doplnil mi poznanie sviatosti birmovania a stal sa mojím birmovným otcom. Bol to vdp. Ján Kajan, ktorému za to vd'áčim.

Čo bolo d'alej?

Po maturite na SOU strojárskom som absolvoval dvojročnú základnú vojenskú službu v Mikulove na Mora-

*„Čím sa odvd'áčim Pánovi
za všetko čo mi dal?
Vezmem kalich spásy
a budem vzývať meno Pánovo.“
Žalm 116, 12-13*

ve a v Komorném Hrádku pri Benešove u Prahy.

Kedy vás zasiahlo do srdca volanie Pána Ježiša do jeho vinice?

Povolanie do kňazstva som pocítil pri sviatosti birmovania. Zasiahli ma slová otca ordinára Štefana Garaja, keď povedal: „Chlapci, je veľký nedostatok kňazov. Popremýšľajte, či aj vás Pán nevolá do svojej vinice!“ Padli mi oči na oltár a na obraz Pána Ježiša - Dobrého Pastiera. Vtedy som prvýkrát počul Boží hlas: „Šimon, nemohol by si aj ty ísť pracovať do mojej vinice?“ Vtedy som spoznal, kde je moje miesto.

Kde ste študovali za kňaza?

Dva roky štúdií v seminári na Spišskej Kapitule boli prerušené pre úraz... Potom ma celých trinásť rokov Pán skúšal a nechal spoznávať úskalia života v zamestnaniach, ktoré tiež môžu byť dôležitým medzníkom na ceste ku kňazstvu. Keďže volanie do Pánovej vinice bolo moc-

né, v roku 2005 po rozhovore s otcom biskupom Mons. Rudolfom Balážom a rektorom seminára Mons. Vojtechom Nepšinským som nastúpil na štúdiá teológie za Banskobystrickú diecézu.

Ako pokračoval váš život seminaristu, keď ste sa stali diakonom?

Toto teologické štúdium som s Božou pomocou ukončil v máji 2011. Za diakona ma vysvätili 12. júna 2010 na sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Vysviacku som prijal v Katedrále sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici z rúk otca biskupa Mons. Rudolfa Baláža. Diakonskú prax som vykonával na fare Zvolen - mesto. Od 1. júla som bol v aktívnej službe ako diakon tiež v tejto farnosti.

Odkedy pôsobíte v našom meste?

Od 1. marca 2012 som diakonom vo farnosti Prievidza - mesto a som tu vôbec prvýkrát.

Čím vás prekvapila Prievidza?

Ľudia na mňa urobili veľmi dobrý dojem. Srdečne ma prijali nielen kňazi, ale aj veriaci tejto farnosti - ako svojho brata. Som Bohu za to vďačný. Keď prišiel za mnou diecézny administrátor otec Marián Bublínec a oznámil mi, že ma potrebuje poslať do Prievidze, bez zaváhania som súhlasil. Držím sa slov pána dekana Nepšinského, že celá diecéza je naším domovom. Poznať to aj v spoločenstve veriacich i s bratmi na fare. Pán dekan Martin Dado aj s bratmi kaplánmi Branislavom a Jankom sú mi veľkou oporou.

Máte čas na záľuby?

Niekedy sa našiel čas na skauting, mám rád divadlo, turistiku, čítanie kníh...

Ktorí sú vaši obľúbení svätci?

Ján Krstiteľ, Ján Mária Vianey. Je ich veľa.

Obohacuje vás modlitba sv. ruženca?

Áno, denne sa modlievam ruženec Božieho milosrdenstva a tiež obetný ruženec pátra Pia (patrím do ružencového bratstva pátra Pia v Námestove). Veľmi rád sa modlím rozjímavý fatimský ruženec.

Akú najväčšiu radosť vám vie urobiť mama?

Som rád, že sa mamička po otcovej smrti obrátila, vstúpila do ružencového bratstva a denne sa modlí. Posilu nachádza v Eucharistii. Otec mi zomrel skoro, ako 49-ročný.

Čo pre vás znamená Panna Mária?

Panna Mária je pre mňa najdrahšou

Matkou, ktorá mi počas života vždy pomáha príhovorom u svojho Syna. Nikdy ma neopustila.

Váš odkaz pre čitateľov Bartolomeja?

Denne čítajte Sväté Písmo, oživujte ho Eucharistiou a vytrvajte v modlitbách. Chcem do toho povzbudiť nielen ženy, ale zvlášť mužov. Tak tiež matky a otcov. Nebojte sa, Boh nás miluje!

Aké slová adresujete mládeži?

Nebojte sa úplne prijať Ježiša Krista do vašich srdiec, vstúpiť s ním do vzťahu a odovzdať mu svoje mladé životy. Nechajte sa ním viesť. Hľadajte Pána vo Svätom Písme, v Eucharistii a modlitbe. To je najbezpečnejšia cesta, ako sa stretnúť so Stvoriteľom.

Ma úprimný rozhovor ďakujú
Anka G. Vavrová a M. K.

Vyprosujeme nášmu diakonovi Šimonovi aj my v modlitbách, aby nám mohol čoskoro slúžiť ako Kristov kňaz pri Pánovom oltári. Nech sa túžby jeho srdca naplnia podľa Božej vôle.

Sviatosť birmovania prijalo 34 birmovancov

V nedeľu 29. apríla 2012 bola v našej farnosti počas sv. omše o 10:30 vyslužená sviatosť birmovania pripraveným 34 birmovancom.

Sviatosť birmovania vysluhoval diecézny administrátor Mons. Marián Bublinec. Už pred udeľením sviatosti sme sa spoločne modlili za birmovancov Novénu k Duchu Svätému. Prosme aj naďalej, aby sa v nich rozhojnili dary Ducha Svätého, ktoré prijali.

-av-

5/12

Nedeľa Božieho milosrdenstva v našej farnosti

V prvú nedeľu po Veľkej noci, tohto roku 15. apríla, sme my, veriaci z farnosti Prievdza - mesto, spolu s duchovným otcom Branislavom Markovičom prišli do farského Kostola sv. Bartolomeja vzdať úctu a poklonu Božiemu milosrdenstvu.

Adorácia, odproszenie, zvelebovanie a zasvätenie sa Božiemu milosrdenstvu (spolu s korunkou Božieho Milosrdenstva) boli prejavom našej vďačnosti milosrdnej lásky Pána Ježiša ku nám a tiež zamyslením sa nad našou láskou, ktorou odpovedáme. Tejto úcte predchádzala deväťdňová novéna, počas ktorej sme nášho Pána prosili za rôzne skupiny duší veriacich i neveriacich.

Všetkým zúčastneným, pánu kaplánovi Branislavovi i mladým zo spevokolu Bartolomejčatá, ktorí spe-

vom a modlitbou vyjadrili lásku k Božiemu Milosrdenstvu, vyjadrujeme úprimnú vďaku. Buď zvelebené naveky nekonečné Božie Milosrdenstvo - najvznešenejšia vlastnosť Všemohúceho Boha! Ty, sladká nádej hriešneho človeka. Ježišu, dôverujem Ti.

Text: Ing. Edita Pogorielová

Foto: Ing. K. Pogorielov

Ján Flajžík nás potešil svojimi piesňami

V nedeľu 22. apríla 2012 navštívili našu farnosť kňaz Ján Flajžík, farár z Ladomerskej Viesky. Odslúžil dopoludňajšie sväté omše a po nich vystúpil vo farskom kostole s krátkym evanjelizačným programom.

Ján Flajžík sa okrem svojej pastoračnej činnosti aktívne venuje spevu a touto formou sa snaží ľudí dvíhať k Bohu. Počas krátkeho programu zaspieval aj v našej farnosti krásne piesne zo svojej tvorby. V piesňach vzdal Bohu vďaku za dar života aj dar kňazstva. Jednou piesňou prejavil aj svoju úctu rodičom. Nechýbal ani zhudobnený žalm.

Aj touto cestou mu chceme poďakovať za to, že si našiel čas, aby nás svojou prítomnosťou v Prievdzi obohatil. Bližšie informácie o jeho hudobnej tvorbe sú na stránke www.jflajzik-manasovsky.sk.

Text a foto: -av-

Skauti oslávili sviatok svojho patróna

5/12

Aktuálne

V utorok 24. apríla 2012 sa svätej omše o 18:30 v piaristickom kostole zúčastnili prievdzskí skauti. Pri príležitosti sviatku sv. Juraja sa už tradične zapojili do liturgie čítaním čítania, spoločných modlitieb veriacych a spevom.

V súčasnosti v našej farnosti pôsobí diakon Šimon Stančík, ktorý je tiež skaut a prijal pozvanie na túto malú slávnosť. Prítomným sa prihovoral v homílii, v ktorej pekne zhrnul všetky poznatky o živote a uctievaní svätého Juraja. Svätú omšu slúžil páter Juraj Ďurnek, ktorému skauti na záver zablahoželali k meninám.

Skauti sa zišli aj v sobotu 28. apríla 2012 na Altánku nad Bojnicami, kde pri príležitosti sviatku svätého Juraja zapálili slávnostný táborový oheň. Podľa skautských zvyklostí

slávnostný oheň symbolizuje čnosti, o ktoré sa skauti podľa vzoru svätého Juraja snažia - krásu, silu, pravdu a lásku. Pri táborovom ohni skauti odovzdali absolventom svojho radcovského kurzu potvrdenia o jeho absolvovaní a tiež zablahoželali svojej bývalej vodkyňi Helene Mačuhovej k 70. narodeninám.

Text a foto: Alojz Vlčko

Krátke oznamy

*V nedeľu 6. mája 2012 bude tradičná **Hodová slávnosť v Necpaloch**. Slávnostnú svätú omšu o 11:00 pri kaplnke v Necpaloch bude celebrovat' bývalý kaplán Daniel Markovič.*

*V celom mariánskom mesiaci máj, sa budeme vo farskom kostole sv. Bartolomeja modlievať spievané **Loretánske litánie** 15 minút pred začiatkom večernej svätej omše. Z toho dôvodu sa aj modlitba Večeradla posúva v utorok na 15:35 a na prvú sobotu na 16:00.*

***Prvý nácvik detí na prvé sv. prijímanie** bude 11. mája 2012 (piatok) podľa dohodnutých termínov - prvá skupina o 17:30 a druhá skupina o 18:15.*

*Organizácia Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar prosí o **pomoc pre tri rodiny v núdzi**, ktoré majú v náhradnej osobnej starostlivosti deti. Pomoc sa týka hlavne darovania funkčných práčok, závesov do bytu, prípadne oblečenia (pre chlapcov od dvoch do päť rokov) trvanlivých potravín a školských potrieb, najmä zošitov. Sídlo organizácie: Bakalárska ulica č. 2, Prievidza, tel. 046/542 3998. Kontaktná osoba: Mária Melicherčíková, terénny sociálny pracovník. Za akúkoľvek pomoc vopred ďakujeme.*

Mária je môj učiteľ

V dňoch 16. až 18. marca 2012 sa v mestečku Svit pod zasneženými Tatrami konalo celonárodné stretnutie mamičiek z hnutia Modlitby matiek. Zúčastnili sa na ňom aj mamy z Prievidze, Bojníc a okolia.

Všetky mamy sa zhodli v tom, že si zo Svitu odnášajú veľké povzbudenie a posilu pre každodenné radostné prežívanie svojho materstva. Ved' vidieť a počuť spolu takmer 1200 mám naplnených radosťou z materstva, ktorým svätú omšu v sobotu slúžilo 17 kňazov a v nedeľu i otec biskup Stanislav Stolárik, to bol skutočný duchovný zážitok.

Zakladateľka hnutia

Tento rok sme vo Svite mali možnosť stretnúť a spoznať i zakladateľku hnutia Modlitby matiek Veronicu Wiliams, ktorá prišla spolu so svojou modlitebníčkou Mary z Veľkej Británie. Jej svedectvo sa týkalo okrem iného aj začiatkov vzniku Modlitieb matiek.

Veronice sa už v staršom veku dostala do rúk kniha so štatistikou o problémoch mladých ľudí s názvom *Čo to robíme našim deťom?*. Po jej prečítaní zostala chvíľu vo veľkej úzkosti nad budúcnosťou svojich detí a vnúčat. Rozmýšľala, ako je možné zmeniť toto obrovské zlo, ktoré sa doslova valí na naše deti v podobe násilia, alkoholu, drog, rozpadnutých rodín, zneužívania, promiskuity, atď. A Božia odpoveď na to všetko bola **modlitba**. Cítila, ako jej Pán hovorí: „Veronica, modli sa viac za svoje deti!“ A ona túto odpoveď zobrala vážne.

Na charizmatickej konferencii vo

Walsinghame prišla za ňou jej švagriná Sandra a povedala jej, že sa v noci zobudila na slová: „Modli sa za svoje deti.“ Dohodli sa, že sa budú modliť jeden mesiac spolu tretí desiatok radostného ruženca „ktorého si Panna v Betleheme porodila“. Začali sa modliť za svoje deti a postupne za deti celého sveta, pričom **základom ich modlitby sa stalo odovzdanie**. Boh ich viedol, aby v modlitbe neustále odovzdávali svoje deti do náručia Pána Ježiša vo vedomí, že on vie najlepšie, čo potrebujú.

Veronikina odpoveď na Božiu výzvu znela: „Pane, viem, že mi to dávaš Ty na starosť, buď Ty mojím Pánom a ja budem len Tvojou sekretárkou.“ Láskavý Boh odmenil jej „áno“ tak, že pod vedením jeho Ducha napísala modlitby do knižočky Modlitby matiek, ktorých závršením je samotná modlitba odovzdania.

Rozšírenie Modlitieb matiek

V priebehu niekoľkých rokov sa Modlitby matiek rozšírili do 105 krajín sveta bez akejkoľvek reklamy a cielenej popularity. Lebo, ako svedčila Veronica: „**Môj Pán je taký veľký, že neexistuje nič, čo by nemohol urobiť!**“ Modlitby matiek sa šíria samé z Božej milosti. Nič sa v nich nepripravuje ako propagácia.

Pán Boh si sám do nich povoláva matky, ktoré cítia potrebu ešte viac sa modliť za svoje deti. On si nepotrebuje robiť reklamu, je mocný a robí, čo on chce. Preto nikto nesmie matke, ktorá sa v MM modlí, radiť, čo a ako má robiť, lebo to odporuje podstate odovzdanosti. Dobrý Boh to sám najlepšie vie.

Každá matka túži, aby jej deti boli šťastné. Veronica o tom hovorí: „Boh nás tak veľmi miluje, že on sám najviac zo všetkých chce, aby sme boli šťastní. No keď sa neustále trápime, chodíme zamračení, sťažujeme sa, nemôžeme byť šťastní a nemôžeme to naučiť ani naše deti. Ale keď v dôvere vo svojej modlitbe všetko odovzdáme láskavému Bohu, môžeme sa radosť, lebo veríme, že on naše modlitby vypočuje, veď je mocný.

No pri tomto nesmieme jednou rukou vložiť svoje deti a svojich drahých do náručia Pána Ježiša a druhou rukou ich odtiaľ vyberať spôsobom, že im prikazujeme, čo majú robiť. Často je našim veľkým nepriateľom netrpezlivosť (chceme vyriešiť všetko hneď) a nedôvera (neveríme, že Boh nájde lepší spôsob riešenia ako my sami). Naša rodičovská zodpovednosť je, aby sme ich **vždy milovali**, modlili sa za ne a odovzdávali ich do Božej vôle.

Ani jedno dieťa, za ktoré sa modlíte, nebude stratené. Nie je dôležitejšia a zmysluplnejšia modlitba za naše deti, ako povedať: „*Pane, odovzdávam ti ich, Ty sa postaráš.*“

Veronica tiež svedčila o tom, že Pán Ježiš vypočuje naše modlitby v čase a spôsobom, akým on sám chce, preto nás nemá od modlitby odradiť vonkajší pohľad na problém, akoby sa nič nedialo. A keď už z bolesti nenachádzame slová, **môžeme Pánu Bohu ponúknuť svoju bolesť**

ako modlitbu. Je to tá najčistejšia, najúprimnejšia a najhlbšia modlitba. Modlitba Matky.

Autorka článku so zakladateľkou Modlitieb matiek Veronicou Williams

Matky a Mária

Veľa ľudí sa pýta Veronicy, prečo sa v knižočke, ktorá prostredníctvom jednoduchých a každému zrozumiteľných modlitieb spája mamy na celom svete z rôznych denominácií, nepíše nič o Panne Márii. Mnoho ľudí tento fakt akoby znervózňoval.

Ale Veronica svedčí, že za všetkým, čo je v knižočke napísané, je Panna Mária, lebo modlitby v nej vznikli ako odpoveď na modlitby k Panne Márii: „Mária je môj učiteľ. Mária je zjavením. Ale prijať ju možno iba srdcom, nie prostredníctvom argumentov.

Pravá úcta k Panne Márii je o nasledovaní jej príkladu v živote. To znamená byť celkom odovzdaný Bohu. **Mária ako Matka všetkých rúca všetky bariéry** - medzi ľuďmi aj medzi denomináciami, lebo nás vedie k tomu istému Kristovi, jej Synovi. Ale chce to čas. Bud'te citliví a nechajte Pána, aby on bol Pánom. Nech všetko vedie Duch Svätý (a to je ten istý Duch, ktorý viedol a naplnil Pannu Máriu).“

Veronica

Veronica Williams na prvý pohľad pôsobila ako celkom obyčajná jedno-duchá staršia žena, neskrývajúca svoje prirodzené šediny. Keď hovorila, bola vážna, ale každú vetu zakončila úprimným úsmevom, ktorý pohládzal dušu akoby naznačoval: „Boh je naozaj mocný a má ťa rád.“ Jej hlas bol tichý, no rozhodný. Udivila ma jej vysoká vzpriamená postava a zaujalo neprehliadnutelné modré sako. Zdala sa mi na jednej strane veľmi krehká a tichá, no zároveň v slovách priama, a tým ako by mocná. Celú jej osobnosť som pochopila až v slovách, ktoré adresovala všetkým mamám: „Vzpriam-

Autorka článku
s modlitebníčkou Mary

te sa. Lebo váš Boh je mocný!“

Mám veľkú radosť, že som mohla spoznať človeka, vďaka ktorého odovzdanosti Bohu som našla v živote veľa priateľov medzi trpiacimi, ale usmiateymi mamami. Cez Modlitby matiek sa učím bolest', rany v mojom srdci, ale aj každodennú všednosť premieňať v odovzdanosti Bohu na radosť.

A keďže vo svojom povolaní učiteľky stretávam veľa smutných, zamračených a strápených matiek, povzbudzujem všetky, aby sa vzpriamili a nebáli, lebo náš Boh je mocný. Naše deti nebudú uchránené od pádov, ale nech nás teší vedomie, že ak ich zveríme Pánu Ježišovi, nestratia sa.

No a ak si niečo prajem, tak predovšetkým to, aby ľudia dnešnej doby pochopili, aké dôležité je neustále sa modliť za deti, jednoducho, v odovzdanosti. A to sa dá vždy a všade ☺. Pretože „*kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť.*“ (Rim 5, 20)

Text a foto: Elena Blašková

Odkaz d'alšej civilizácie

Pamätám si na jednu hodinu fyziky, keď nám profesor položil otázku: „Keby ste mali odovzdať jediný odkaz budúcim civilizáciám pred náhlým vyhytnutím tej vašej, čo by ste im odkázali?“

Od toho času, kedy nám fyzikár položil túto otázku, prebehlo veľa dní. Utkvela mi v pamäti najmä preto, že sa po naj strhla búrlivá debata. So spolužiakmi sme sa zhodli, že ide skutočne o ťažkú otázku. Takmer všetci predpokladali, že keby naša civilizácia zanikla, zrejme by prišla určitá vyššia forma bytia. Náš predpoklad pramenil z toho, že život sa

doposiaľ stále vyvíjal progresívne vpred.

Boh obdaril svet pár nadpriemerne inteligentnými ľuďmi, ktorí z hľadiska vedy prišli na mnohé objavy, uľahčili iným d'alším prácu, ba priam celým generáciám život. Spomínaná otázka priniesla do nášho kolektívu rozruch. Vedecké hlavičky

spomedzi spolužiakov sa začali pre-kárat', ktorý zo svetových objavov je ten najdôležitejší. Naozaj sme sa na ničom nezhodli, pretože každý jeden z objavov súvisí len s malou časťou ľudského poznania. Teória relativity, gravitácia, elektrina, ... to všetko boli len čiastkové objavy, ktoré mali pre ľudí gigantický význam, ale stále to nebolo ono. Stále šlo len o sklíčko v mozaike objavov sveta. Hľadali sme predsa to naj.

A preto sme sa rozhodli položiť túto otázku nášmu profesorovi: „Čo by ste vy, pán profesor odkázali ďalším civilizáciám, ak by bolo nad slnko jasné, že tá vaša civilizácia zanikne?“ Dostali sme šokujúcu odpoveď: „Odkázal by som im, že základom všetkého je atóm.“ Je možné, že

z hľadiska fyziky je to naozaj najdôležitejšia informácia, ale zdala sa mi byť dosť banálna.

Dodnes hľadám odpoveď, akú správu by som odovzdala ďalšej civilizácii. Kdesi v kútiku srdca mám pocit, že profesor sa mýlil. Podľa mňa by mala ďalšia civilizácia vedieť, čo je to láska. Ale definovať, čo je láska, je rovnako ťažké, ako definovať pojem atóm. Preto si pomôžem slovami veľikána Jána Pavla II.:

*„Láska mi všetko vyjasnila,
láska všetko rozuzlila -
preto tú lásku oslavujem,
kdekoľvek by prebývala.“*

(Karol Wojtyła—Pieśń o Bogu ukrytym)

-mjl-

Nasledovanie... odvaha a láska

Z antických čias uvádza Plutarchos jasný príklad lásky a sebaobetovania, vykreslený na príbehu mladej ženy Eponiny.

Vládca uvrhol neposlušného senátora Julia Sabinia do temného podzemia. Eponina tu s milovaným mužom strávila dobrovoľne deväť rokov. Po uplynutí tohto obdobia odsúdili Sabinia na smrť. Hrdá a nepoddajná Eponina nezradila svoje city a prijala smrť spolu s manželom.

Pred smrťou povedala vládcovi: „Žila som s mužom v podzemí a bola som taká šťastná, ako so ty, ó césar, žijúc pod slnkom a pri všetkom lesku tvojho impéria, nikdy nebol.“

Nasledovanie však môže mať ešte vyššie podoby. Možno ste videli taliansky film *Dolce vita*, v ktorom

manželka z vlastného rozhodnutia nasleduje svojho milovaného manžela a synčeka do koncentračného tábora.

Nasledovanie si vyžaduje veľkú dávku odvahy, ale tá by nebola možná bez ešte väčšej dávky lásky. Hovoriam o tom životné príbehy všetkých apoštolov a mnohých ďalších odvážnych a milujúcich.

Text a foto: Zuzana Bronišová

Boh nás skutočne miluje

V jednej knihe bolo napísané: „Keby nás diabol mohol zničiť, kedykoľvek sa mu zažiada, už dávno by nás bol vyhladil z povrchu zeme.“ Táto veta ma neustále fascinuje.

Môžem ju čítať znova a znova a vždy v nej nájdem niečo, čo ma prinúti premýšľať, ďakovať a prosiť:

Premýšľať o tom, prečo sme my ľudia takí hlúpi a nevidíme, čo sa nám Boh snaží povedať.

Ďakovať za všetko, čo máme a čo sme častokrát dostali úplne nezaslúžene.

Prosiť o to, aby som dostala aj v ďalší deň šancu stať sa lepším človekom, akým som bola.

Pri tejto vete si uvedomujem svoju významnosť.

Uvedomujem si však i to, že diabol bojuje o každého jedného z nás. O to, aby nás získal na svoju stranu. Máme pre neho neskutočnú hodnotu. Prečo inak by sa tak veľmi snažil?! Na každého má niečo, čím ho vie dostať.

Láka nás na krásy tohto sveta, ktorými sú však len umelo vytvorené predstavy, podsúvané v krásnom obale. Vie, ako vtlačiť do nášho srdca nenávisť, zlosť, hnev...

No my máme slobodnú vôľu a môžeme sa rozhodovať. Zabúdame na to, že nás nedokáže prinútiť robiť veci, ktoré chce on a my nie.

Častokrát všetko zlé hádzeme na Boha. Prečo si práve vtedy nespomenieme na diabla, pre ktorého sme sa rozhodli? Prečo si nepoviemme, že to my sme zlyhali, a nie Boh?

Neuvedomujeme si, ako veľmi nás Boh miluje. Zabúdame na to, čo všetko pre nás urobil. Na to, že nikto iný nás nikdy nebude milovať viac ako on. Nikdy! Dáva nám lásku,

ktorej my nie sme schopní, a ktorú ani nedokážeme v plnej miere opätovať.

A hoci Božie cesty nie sú vždy rovné, predsa už za pár zákrutami môžeme uvidieť vysnované nebo. No my si napriek tomu vyberáme si radšej diablovu trasu, ktorá má krásnu bránu a ešte krajší vchod. No hneď po prvom kroku sa brána za nami zavrie.

To ale neznamená, že Boh nás už nechce prijať späť na svoj chodník. Niekde tam je odbočka z cesty, smerovacia tabuľa. Keď pôjdeme podľa nej, prideme do vytúženého cieľa. Ťažšie, bolestivejšie, ale s Jeho pomocou.

Možno sa to zdá byť málo, ale opak je pravdou. Miluje nás a pomáha nám. Čo viac si môžeme priať? Kedy si konečne očistíme zrkadlo v duši, postavíme sa predeň a pozrieme sa na seba?! Na takých, akí v skutočnosti sme. Kedy si uvedomíme, že nás naozaj miluje?!

Text: -ie-

Ilustračné foto: -mm-

Rozprávaj mi o láske

Recenzia knihy od Michela Quista

Jednu z najkrajších kníh o láske napísal francúzsky kňaz a spisovateľ Michel Quoist. Obetoval jej posledné mesiace svojho života, kedy, chorý na rakovinu, odmietol chemoterapiu. Chcel svoje dielo dokončiť s jasnou myslou.

Kniha *Rozprávaj mi o láske* vyšla vo vydavateľstve Lúč v roku 2003. Mnohí ľudia čítali už jej české vydanie *Povídej mi o lásce*, ktoré vyšlo o čosi skôr - a boli dielom očarení. Rozhovory tajomného mudrca s mladíkom hľadajúcim svoje šťastie akoby hovorili o každom jednom z nás. Pritom príbeh nie je v rozprávaní Michela Quista vôbec podstatný: „... je iba akousi umelou pomôckou, príležitosťou, ako uviesť čitateľa do meditácie.“

Cieľom autora pri písaní tejto publikácie bolo „vrátiť láske jej pravé miesto a skutočný rozmer“. Preto hneď od začiatku upozorňuje na to, že „milovať neznamená nechať sa unášať nádherným pocitom, znamená to chcieť zo všetkých svojich síl, dokonca za cenu vlastného života, spôsobovať šťastie druhým“. Zároveň od čitateľa žiada, aby knihu nečítal ako román, ale aby premýšľal nad každou jej stranou.

Príbeh začína uvedením si mladíka, že život nie je len o užívaní si či snoch. Pociťuje prázdnotu, preto vyhľadá mudrca a žiada ho o pomoc. Tá však zo začiatku vôbec nie je podľa jeho predstáv. Párkrát od mudrca utečie, pretože cíti, že jeho pohľad mu preniká až do srdca. Napokon si však uvedomí, s akou pozornosťou a láskou ho mudrc dokáže počúvať a podľahne jeho čaru - čaru lásky, ktorú mudrc vyžaruje na všetkých, čo sú okolo neho.

Mladík s mudrcom hovorí o rôznych veciach: o osamelosti človeka, o dare života, o hľadaní svojej úlohy vo svete i o existencii Boha - Lásky. Keď mladík začína spoznávať Boha, dokáže sám v sebe spracovať i ťažšie témy - zmysel utrpenia, dôležitosť boja, vernosť v láske. Čoraz viac si uvedomuje, že milovať znamená „nechať priestor Bohu, aby miloval toho, koho si sa slobodne rozhodol milovať ty“.

V závere mladík nachádza aj konkrétnu lásku v podobe ošetrovateľky, ktorá sa stará o chorého mudrca. Ten odchádza na cestu, z ktorej niet návratu, ale je šťastný. „Keď vyrážame do života, netreba veľa batožiny, stačí milovať.“ Áno, stačí milovať. Vždy a vo všetkom. Ako málo, a predsa: ako veľa.

Petra Humajová

Na cestu

Odchádza. Pomaly, ale isto. V ringu s chorobou rozhodca Život dvíha ruku raz jednej, raz druhej. Blíži sa posledné kolo. Nie je pripravená, nechce sa jej, dúfa, že ešte nie...

Nerozumiem celkom tej nádeji bez Boha, ale tolerujem ju. Obavy mi však občas nedajú spať, vracajú sa i cez deň. Potrebujem to povedať. Už iba toto jej môžem dať.

„Mami, nechceli by ste s ocinom pred Vianocami návštevu kňaza? Keď nevládzete, nie ste schopní ísť do kostola, on príde. Aj spoveď, aj sviatosť pomazania chorých, aj sv. prijímanie, všetko by vám...”

Ticho. Mamina: „A ved' otec keď bol v nemocnici, tak mal. Netreba. Ved' ak by, tak poviem...”

Nemocnica. Transfúzia. A znovu... „Maji, maminu sme museli znovu odviezť, už je oveľa horšie,” volala mi sestra.

„Bože, čo mám robiť? Pomôž nájsť slová, prosím. Nemám jej čo dať, buď pri nej, Ty máš všetko.”

Strach by ma pohltil, ak by som to neurobila. Musím.

Volám Gerhardovi do nemocnice: „Prosím ťa, s maminou je to horšie zo dňa na deň...”

„Idem.”

Nemám obavy, čo mi povie, keď ju navštívim... Ja nemám čo stratiť. Nie som však schopná dovoliť jej odísť bez Pána a zmierenia s Otcom.

Ticho. Priame slová, priama odpoveď. „Áno, sme dohodnutí, o dva dni príde a vyspovedám sa.” Plačom v srdci radostou: „Bože, si taký láskavý!”

Deň nato telefonát. Znovu zhoršenie stavu, obavy z najhoršieho... „Gerhard, prosím, asi sa už nedá čakať,

treba skôr.” Nedeľa, deň Pánov. Zmierenie. Pán prichádza. Nevieť iné. Chválím Ho celý deň.

Pondelok, návšteva. Pokoj, aký už dávno nevládol. „Bol tu farár v nedeľu, keď ste odišli. Vyspovedal ma, aj prijímanie som dostala. Aj dnes prišiel, aj s prijímaním. Chcem ísť domov, vraj len jedna transfúzia a môžem ísť.”

Utorok. Sedím v nemocničnej izbe a od deviatej ráno čakáme na sanitku. Mamina mi pred očami slabne, neje, nevládze piť, infúzia už netečie. Ticho.

„Už chcem byť doma, hrozne dlho im to trvá,” slabo, ale s hnevom hovorí mamina. Ani sa jej nečudujem. Čakáme spolu tri hodiny. Mamina už nesedí, už sa ani neposadí... „Na čo toľko čakáme?” frflem v duchu.

Ticho. Ďalšia hodina. Na chvíľku zaspala, občas zastonala. Čakáme ďalej. Ticho prerušili slová dp. Gerharda: „Kde ste sa mi schovali? Skoro som vás nenašiel, preložili vás.” Mamina sa slabo usmiala a s veľkou námahou hovorí: „Ani som tu už nemala byť, ale doma.”

„To je dobre, že ste tu, minuli by sme sa. Priniesol som Eucharistiu.”

„Už neprehltne, vyvrátim.”

„Nebojte sa, nevyvrátite. Pekne zapijete. Modlime sa...”

Netuším, nepamätám si ani slovo modlitby, iba mi myslou letia slová:

„Pane, tak na teba sme čakali? Chvála ti, Bože, že sa takto staráš, že dávaš pokrm večného života, že

si mi dovolil zažiť túto chvíľu...“

Ticho. Ostali sme samé. Pokoj.

O malú chvíľu prichádza sanitár, balíme sa a ideme domov.

V ten deň sme všetci pri mamine - deti, prišli aj jej súrodenci. Neje, nepije, zvládne už iba ovlažené pery. Všetci pomáhame. Každý prežíva v sebe stres a strach, niekto boje a žiaľ. Spím u našich, striedame sa s ocinom v noci, počúvame, či niečo netreba...

Ticho. Vyskočila som z postele na to ticho a mamina už iba hľadá, nerozpráva, slabo reaguje. V ocinových očiach sa mieša strach, žiaľ, zmierenie... „To je koniec?“

„Áno, ocino, už odchádza, už jej bude lepšie...“

Všetci znovu prichádzajú. Každému je ťažko. Pri mamine však treba pokoj. Zbadala najmladšieho syna, dvíha ruky, objíma ho, potom ostatných, ktorí tam sú.

„Bože, môj, láska nekonečná!“ d'akujem Bohu. Utieram jej slzy a šepkám jej: „Neboj sa.“

Už nič neje, nepije. Ovlažujeme jej

pery. Delíme si pri nej službu.

Poobede odchádzame všetci oddychovať, pripraviť sa na ťažkú noc. Doma na chvíľku zaspávam. Telefón. Sestra: „Maji, mamina dodýchala.“

Päť minút s prezlečením a cestou. V hlave doslova vojna výčitiek. Prečo som odišla? Tak som sa chcela pri nej modliť, odprevádzať ju. Ako som mohla zaspať? Asi som to aj nahlas... Sestra: „Maji, nevyčítaj si, bolo to tiché. Sedela som pri nej, nevedela som, čo hovoriť, zobrala som tvoju modliacu knižku a čítala modlitby, čo tam sú. Otčenáš je pekný. Nemodlila som sa ho vari 40 rokov... Potom som si k nej ľahla a povedala jej, aby sa nebála ísť za starkou a starkým. Tíško trikrát vydýchla a odišla.“ Odprevadila ju.

„Bože Telo tvojho Syna v Eucharistii bol posledný pokrm v jej živote. Na cestu k Tebe. Z celého srdca Ti d'akujem. Bože, dal si jej všetko. Vezmi si všetko.“

mm

Čo je nové u piaristov?

Výtvarná súťaž

Ej, na tej Detve studňa murovaná... A nielen studňa. Ale aj nádherný kostol zasvätený sv. Františkovi z Assisi, kde sa v stredu 11. apríla 2012 uskutočnilo vyhodnotenie výtvarnej súťaže *Biblia očami detí*. Z pozvánky doručenej do školy dievčatám, ktorých mená boli na nej uvedené, sme tušili, že sa im určite podarilo uspieť. A skutočne. **Bibiána Repová** z III. G sa umiestnila na krásnom 2. mieste, **Kristína Pišová** z kvarty a **Lucka Búryová** z I. A na 3. mieste (každá vo svojej kategórii). Ceny a gratulácie im odovzdal Mons. Marián Bublínec administrátor Banskobystrickej diecézy. Blahoželáme!

5/12

Literárna súťaž

V tomto školskom roku bol zorganizovaný piaty ročník výtvarnej a literárnej súťaže *Moje kniha*, ktorú vyhlasujú MŠ a ZŠ Údolí Desné a Městská knihovna Šumperk. Úlohou súťažiacich bolo vytvoriť vlastnú knihu. Hodnotilo sa výtvarné spracovanie, väzba, celkový dojem i pôvodnosť textu. V kategórii 11 - 15 rokov - komiks sa do súťaže zapojila **Dagmar Budd**, žiačka prímý. Jej komiks o príhodách muchy Bubu bol ocenený 2. miestom. Dagmar k tomuto veľkému úspechu blahoželáme a prajeme jej ešte veľa originálnych nápadov.

Plánované prednášky

Rada Charitatívneho fondu LION schválila našej škole grant vo výške 1000 eur z programu ING Šanca pre deti. Vďaka získanému grantu plánujeme zorganizovať prednášky pre pedagogických zamestnancov i rodi-

čov žiakov Piaristickej základnej školy F. Hanáka, ktorí majú záujem o témy: poruchy správania, syndróm ADHD, poruchy učenia, poruchy pozornosti a oslabené čiastkové funkcie. Prednášky budú realizované nielen formou výkladu, ale aj diskusie. Finančné prostriedky budú použité i na nákup pomôcok pre žiakov, metodických materiálov, relaxačných pomôcok.

Cieľom realizácie projektu je prehľbiť spoluprácu s rodičmi i odbornými pracovníkmi, hľadať nové prístupy a metódy pri práci s deťmi, v spoločnej vízii a jednotnom pôsobení na deti zvýšiť ich motiváciu k učeniu, rozvíjať čitateľskú gramotnosť, budovať zdravé sebavedomie detí, cieľavedome pôsobiť na ich osobnostný rozvoj a výchovu k pravým hodnotám.

Pripravila: Elena Blašková

Výlet do Štrasburgu

Na pozvanie poslankyne Európskeho parlamentu MUDr. Anny Záborskej navštívili žiaci IX. A triedy v dňoch 18. - 22. apríla 2012 Štrasburg.

Program poznávacieho zájazdu zahŕňal návštevu Európskeho parlamentu, stretnutie s pani poslankyňou A. Záborskou a zástupcami sekretariátu ELS, plavbu loďou okolo historického centra a k európskym inštitúciám a prehliadku historického centra a pamätihodností Štrasburgu. Na spiatocnej ceste strávili žiaci niekoľko hodín v zábavnom Európa-Parku.

vdáční manželom Záborským, ktorí celú návštevu Štrasburgu pripravili a zorganizovali.

Na krásny výlet, pri ktorom sa veľa naučili, veľa videli a veľa zažili budú ešte dlho spomínať.

Text: Mgr. Mária Linhartová

Foto: piaristi-pd.eu

Verím v lásku, ktorá bola a bude

5/12

Rozhovor

Pri príležitosti Dňa učiteľov sa uskutočnilo v priestoroch historickej budovy Národnej rady SR v Bratislave slávnostné podujatie, na ktorom si desiatky pedagógov a osobností z oblasti školstva a vedy prevzali z rúk ministra školstva medaily sv. Gorazda a ďakovné listy.

Spomedzi 50 osobností odovzdal minister ocenenie Malej medaily sv. Gorazda aj pátrovi Jánovi Žákovcovi, SchP. za vynikajúce výsledky dosiahnuté vo výchovno-vzdelávacom procese, pri rozvoji cirkevného školstva a duchovnej formácie mládeže.

Ďakovný list ministra školstva za dlhoročnú pedagogickú prácu a mimoriadne výsledky vo výchovno-vzdelávacom procese dosiahnuté v práci s nadanými žiakmi v oblasti medzinárodných projektov a kultúrnych aktivít si prevzala učiteľka Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi **Mgr. Dagmar Tragorová (49)**, ktorú vám dnes predstavíme bližšie.

Mnohí ťa poznáme ako človeka vždy veselého, nabitého vnútornou silou, radosťou a nadšením pre svoje povolanie. Kde sa v tebe táto energia berie?

Dôležité je, aby to, čo robíme, nebolo predstierané a povrchné. Tak isto je to aj s vierou. Nájsť odvahu vidieť svoje miesto vo svete a prijať ho také, aké je. A dosiahnuť svoju veľkosť, keď si dovoľíte vidieť svoju malosť. Radosť, nadšenie, to nie je nezáväzná vlastnosť, to je dar. Každý z nás dostal nejaký dar od Boha. A ja mu ďakujem.

Čo vo svojej práci považuješ za najväčší impulz, vďaka ktorému si stále plná nových nápadov?

Mladí ľudia sú otvorení, radostní, pozorujú vás ako sa správate... Monitorujú. Vzájomná úcta, túžba vidieť a vedieť a potom odchádzať z hodiny s úsmevom na tvári.

Si matkou dvoch dospelých detí. Nestáva sa ti občas, že ich niekedy tiež vnímaš doma ako svojich študentov?

Práve naopak, ja sa niekedy cítim ako študentka. Učíme sa celý život.

Výchova tvojich detí nebola vždy pre teba ľahká. Stratila si manžela a tvoje deti otca. Ako si túto zrejme najťažšiu chvíľu vo svojom živote zvládla? Nemala si vtedy pokušenie zanevrieť na Boha, na lásku, na život?

Neviem, či som to zvládla, tancujem, ako najlepšie viem. Zanevrieť je kruté vyjadrenie. Boh je stále, Boh je láska. Je tu, dáva nám silu. Potom moje deti, moji rodičia, priatelia, ktorí sú súčasťou môjho života.

V tomto mesiaci sa náš časopis zameriaval na tému lásky. Ako ty vnímaš lásku? Vieš ju nejako charak-

terizovať? Vedela by si povedať, kedy si sa vo svojom živote cítila byť najviac milovaná?

Celý život sa cítim byť milovaná, ale aj odmietaná. Ale to je tá naša cesta od seba k sebe, chvíľu rovno, niekedy s okľukou, či zablúdením ... potom zistíte, že tá cesta smeruje k vám a k Bohu. Verím v lásku, bola, je a bude. Nikto jej na tomto svete nepostavil ešte náhrobný kameň.

Veľa ľudí dnešnej doby je vo svojom živote sklamaných láskou. Mnohí v lásku verili, ale prestali veriť, lebo boli zranení a nedokážu znovu prijať, že by mohli byť milovaní bez podmienok. Alebo, podobne ako v tvojom prípade, im

láska odišla do večnosti. Čo by si takýmto ľuďom poradila, aby znovu našli v sebe odvahu milovať?

Viera v Boha a láska stále je, naučme sa s láskou robiť veci malé aj veľké. Ísť cestou od seba k sebe. Pravda je vždy tam, kde je viera a tá moja viera je láska. Robiť veci s láskou, nechciet' hneď všetko a naraz. Žiť jednoducho a s prírodou. A ešte pokora. Menej sa o seba starať, lebo to uberá energiu.

Ďakujeme za rozhovor a prajeme ti veľa ďalších osobných i pracovných úspechov.

Text a foto: Elena Blašková

Aj manželia môžu byť blahoslavení Bl. Luigi Beltrame Quattrocchi a Maria Corsini

Cirkev už vyzdvihla na oltár viacero manželských párov. Talianski manželia Luigi a Maria však boli prví, ktorých blahoslavili spoločne. Stalo sa to presne 21. októbra 2001. Na slávnosti blahorečenia sa zúčastnili ešte tri z ich štyroch detí.

„I keď som si nikdy nepomyslel, že by raz boli Cirkvou vyhlásení za svätých, môžem úprimne povedať, že som vždy vnímal mimoriadnu spiritualitu svojich rodičov,“ spomína syn Cesare, dnes otec Paolino. *„U nás doma bola vždy nadprirodzená, pokojná a šťastná atmosféra, bez nejakej prehnanej zbožnosti. Pri každom probléme, ktorému sme museli čeliť, rodičia hovorili, že ho treba zveriť nebesiam.“*

Luigi

Luigi Beltrame sa narodil 12. januára 1880 v Catanii. Vychovával ho jeho bezdetný strýko s tetou, od ktorých prevzal aj druhé priezvisko - Quattrocchi. Vyštudoval právo v Ríme. Zodpovedne plnil rôzne funkcie v štátnych inštitúciách

a priatelil sa s mnohými politikmi. Vďaka pevne vštepeným morálnym zásadám sa stal u klientov veľmi obľúbeným a uznávaným.

Maria

Maria Corsini sa narodila 24. júna 1884 vo Florencii, jej rodina sa však

neskôr presťahovala do Ríma. Tu aj pristúpila k prvému svätému prijímaniu, ktoré bolo pre ňu hlbokým zážitkom. Získala dobré vzdelanie humanitného smeru. Mala veľmi rada hudbu i literárne umenie. Už ako 18-ročná publikovala dve práce literárneho charakteru - črtu a esej. Písanie sa pre ňu stalo priam nevyhnutnosťou.

Manželstvo

Keď mala Maria 21 rokov, vydala sa za Luigiho. Mladí manželia bývali v dome spolu s Máriinými rodičmi a starými rodičmi. Mali spolu štyri deti. Filippo sa stal diecéznym kňazom (Don Tarcisio), Stefania reholnou sestrou u benediktínok (sestra Cecília) a Cesare trapistickým mníchom (Fr. Paolino).

Najmladšia Enrichetta sa podľa lekárov nemala narodiť. Tehotenstvo ohrozovalo život dieťaťa i matky, preto odporúčali potrat. Šanca na to, že by všetko mohlo byť v poriadku, bola iba päťpercentná. Luigi a Maria sa napriek tomu rozhodli potrat odmietnuť a všetko

vložili do Božích rúk. Enrichetta sa narodila 6. apríla 1914 a dožila sa až osemdesiatich rokov. Starala sa o rodičov až do ich posledných dní.

Bežný život

Luigi a Maria viedli obyčajný život manželov naplnený prácou a starostlivosťou o deti. Tento život bol však predsa v niečom výnimočný - bol plne otvorený Bohu. „*Otec a matka tak trochu súťažili vo svojom duchovnom raste,*“ spomína otec Paolino. „*Matka začínala vo výhodnejšej pozícii, nakoľko vždy intenzívne prežívala svoju vieru, kým otec bol dobrý muž, spravodlivý a čestný, avšak nie veľmi praktizujúci svoju vieru. Prostredníctvom svojho manželského života, s výraznou pomocou svojho duchovného vodcu začal bežať aj on, a obaja dosiahli vysokú úroveň spirituality.*“

Manželia začínali každý deň svätou omšou. Súčasťou ich života bola i modlitba ruženca. Ich dom bol vždy otvorený pre tých, ktorí potrebovali pomoc. Luigi sa angažoval v skautskom hnutí a svoje náboženské vedomosti si prehľboval vo ve-

černých kurzoch na Gregoriánskej univerzite.

budovať sanktuárium kresťanskej rodiny.“

Mária sa angažovala v Katolíckej akcii, vo farnosti viedla katechézu žien a navštevovala chorých. Počas vojny Talianska s Etiópiou sa stala dobrovoľnou ošetrovatelkou Červeného kríža. Následne počas druhej svetovej vojny organizovala pomoc pre utečencov. V katolíckych denníkoch pravidelne publikovala články na aktuálne témy. Napísala aj esej *Matka a problém súčasnej výchovy* či autobiografické dielo *Rádiografia manželstva*.

Luigi zomrel na infarkt 9. novembra 1951. Maria ho prežila o 14 rokov. Zomrela v náručí Enrichetty 26. augusta 1965. Pri príležitosti ich blahorečenia vyzval pápež Ján Pavol II. kráčať po ceste svätosti i ďalšie rodiny. „*Dnes sa nám zvlášť potvrdzuje, že je možné dôjsť k svätosti spolu ako manželský pár a že je to cesta pekná, neobyčajne užitočná a dôležitá.*“

Pripravila: Petra Humajová

Hlboká láska manželov sa uchovala aj v ich osobnej korešpondencii a v listoch písaných deťom. Kardinál Ruini o nich povedal: „*Sú symbolickou učebnicou, ukazujúcou veľmi konkrétne a autenticky, ako treba*

(Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol zeme a svetlo sveta VI., <http://referaty.atlas.sk/vseobecne-humanitne/nabozenstvo/36425>, <http://savior.org/saints/corsini.htm>)

Liturgické okienko

6. máj 2012 - 5. veľkonočná nedeľa

Č1 - A žil s nimi v Jeruzaleme a smelo si počínal v Pánovom mene.

Sk 9,26-31

R - Tebe, Pane, patrí moja chvála vo veľkom zhromaždení.

Ž 22

Č2 - Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou.

1Jn 3,18-24

Ev - Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesť. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria. Ak останete vo mne a moje slová останú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to. Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi.

Jn 15, 1-8

13. máj 2012 - 6. veľkonočná nedeľa

Č1 - Naozaj poznávam, že Boh nenadrža nikomu.

Sk 10,25-26

R - Pred očami pohanov vyjavil Pán svoju spásu.

Ž 98

Č2 - Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás...

1Jn 4, 7-10

Ev - Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja mi-

loval vás. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Už vás nenazývam sluhami, nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca. Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie, aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene. Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom. Jn 15,9-17

17. máj 2012 - Nanebovystúpenie Pána (štvrtok), 3. prikázaný sviatok

Č1 - Keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami až po samý kraj zeme. Sk 1,1-11

R - Pán vystupuje do neba za hlaholu poľnice. Ž 47

Č2 - Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dá Ducha múdrosti a zjavenia. Ef 1,17-23

Ev - Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený. A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánat' zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, hady budú brat' do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im, na chorých budú vkladat' ruky a tí ozdravejú. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali. Mk 16, 15-20

20. máj 2012 - 7. veľkonočná nedeľa

Č1 - Jeho príchod nech spustne a nech niet nikoho, kto by v ňom býval... Sk 1,15-17

R - Dobrorečte Pánovi, čo má trón v nebesiach. Ž 103

Č2 - Kto vyzná: „Ježiš je Boží Syn“, ostáva v ňom Boh a on v Bohu. 1Jn 4, 11-16

Ev - Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene. ... Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo. ... Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlým. ... Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda. Ako si ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde. Jn 17, 11b-19

27. máj 2012 - Nedeľa Zoslania Ducha Svätého

Č1 - Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi... Sk 2, 1-11

R - Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme. Ž 104

Č2 - Dary milosti sú rozličné, ale Duch je ten istý. 1Kor 12,3b-7.12

Ev - Keď príde Tešiteľ, Duch pravdy, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydáte svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku. Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám. Jn 15, 26-27,16

Pripravila A. Karaková

Farská kronika

od 26. marca 2012
do 25. apríla 2012

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Vanesa Konušová
Ivana Kováčsová
Laura Lukáčová
Janka Matušková
Dominika Michálekovej
Mária - Gabriela Pištová
Lucia Slavejková
Natália Šimurková
Andrea Kopálová
Jana Štefancová
Ema, Mária Krutá
Zora Škultéty
Melisa Oršulová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Igor Kubásek a Mária Šturcelová
Jaromír Schut a Petra Valovičová
Lukáš Hricko a Paulína Kluková
Ing. Jozef Hric, PhD.
a Ing. Júlia Mečiarová, PhD.

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Helena Benková, 71 r.
Jana Hicklová, 57 r.
Viera Legényová, 75 r.
Marta Humajová, 85 r.
Miroslav Kováč, 31 r.
Mária Pet'ovská, 75 r.
Lukáš Piš, 93 r.
Mária Brandová, 79 r.
Jozef Zajac, 88 r.
Angela Šimková, 86 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Ing. arch. A. Ugróczy,
Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana - S. Ko-
belová, str. 2, 5 dole a 24 dole - M.
Melicherčíková, str. 3, 4 a 5 hore -
archív Šimona Stančíka, str. 23 - L.
Novák a A. Vlčko, str. 24 hore - K.
Pogorielov

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Veľká noc 2012 v našej farnosti

Nedeľa Božieho milosrdenstva
15. apríl 2012, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Evanjelizačné pásmo Jána Flajžika
22. apríl 2012, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Skautský táborák pri príležitosti sviatku sv. Juraja
28. apríl 2012, Altánok nad Bojnícami

